

LÁZÁR BENCE ANDRÁS

Halottak napja

Tavasza jött már megint, – a tél után, mondhatjuk logikus is –, de kezdetben, még régen, még azelőtt, most az isten csak legyint, szóval tavasz jött már megint. De azelőtt, ha jól emlékszem, azt hiszem, ha visszanezzük tényleg, az egész nem így történt meg. Megtörtént – a tél után, mondhatjuk logikus is – de valahogy más volt az egész, és tudom, az isten most újra legyint, de kezdetben, még régen, még azelőtt, hogy a citromokat kifacsarták volna, hogy

a vizes kancsót elővették volna, hogy a halottakat eltemették volna, hogy az élőkkel így elbántak volna, tél volt végig. De most tavasz van már megint, tudom, az isten újra és újra csak legyint, – a tél után mondjuk logikus is –. És a citromokat kifacsarták, a kancsóból a vizet mind kiöntötték, a halottakat eltemették, és az élőkkel elbántak újra. De tavasz van megint, és arcod, szemeid, csigolyáid töviseit, vékonyka karod, nyugodt mellkasod citromos vízzel leöntötték, de az isten csak legyint.

Igen, akkor, azóta van a bőrödnek, de tavasz van megint, a halottakat eltemetik, de életüket az élőkbe teszik, citromba, vízbe, rosszba, szépbe, újba, régi-télbe, sorsba – az isten csak legyint – igaz törtézésbe. Így aztán kezdetben, még régen, még azelőtt, hogy vékonyka karod mellkasom átkarolta volna, még azelőtt, hogy mindenben nem az isten volna, tavasz jött hát megint. Most a halottak az élőkkel felemelik, és az isten csak legyint és legyint.

Egy fénykép alá

Tudom ez így furcsa most, hiszen, nem hogy alig,
- addig azért remélem nem nő annyi ág a rózsafán -
egyáltalán - bonyolult tél van, és annál bonyolultabb
lesz a tavasz - nem ismerlek.

És már nem múlik el nap, hogy az a portré - tudom
smink van, beállított, de te vagy - ne jutna eszembe.
Eszembe jut, tudom ez így furcsa most - hirtelen egybeesés
magammal meg a képpel - de még tétje nincs - azért látom
a hajadból azóta elveszett pár tincs - de lehet,
szűkíthetjük a teret.

Az ajkadból megegyezhetünk, mondjuk egy felet,
szeretnék csak, a szemedet, jól van, mindkettőt kérem,
és ha tényleg adod - bonyolult tél van, és annál bonyolultabb lesz a tavasz -
az alku akár ezen a ponton még, ha meg is áll, tartozni fogunk egymásnak
néhány mondattal legalább.

Néhány mondattal, néhány üres bekezdéssel,
de bonyolult tél van, és annál bonyolultabb lesz a tavasz,
így hát az a portré emlékemben megmarad.

Tudom ez így furcsa most, hiszen a hajadról nem beszéltem,
hiszen levágattad, így jobban tetszik, díszíteném könnyebb igekötőkkel,
de mondom addig azért remélem nem nő annyi ág a rózsafán,
hiszen nem, hogy alig,
egyáltalán - bonyolult tél van és annál bonyolultabb lesz a tavasz -
nem ismerlek, de már nem múlik el nap, hogy az a portré,
- tudom smink van, beállított, de te vagy -
ne jutna eszembe.